

[POSZPECICIEL *sb m*

N sg poszpeciciél.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Ten, który oszpeca, kala; przen [czego]:

Szereg: »poszpeciciel a zagubiciel«: Coż iest innego świat który miłuielz [...] / iedno grob vmártych / á więzienie żywych [...] / wzgárdziiciel cnoty: [...] poszpećiciel á zágubiiciel rzeczy dobrych y wízech ípraw poćciwych? *WujPosN 1584 II 257 (Linde).*

AL